

La trei ani după plata primei rate la CEC, șoferii își puteau lua în primire autoturismul personal! Să petreci concediul în străinătate, cu mașina proprie, rămânea un vis pentru românul de rând. Speranță să vezi Moscova dădeau concursurile cu premii organizate de CEC.

Între Khamenei și Saddam

Cu o zi în urmă, s-a încheiat vizita oficială în România a liderului iranian, Seyyed Ali Khamenei. Din paginile presei de partid aflăm că oaspetele era „în funcție” din 1981. Sosit la București încă de miercuri, Khamenei a fost

condus la Palatul Consiliului de Stat. Prima întrevvedere dintre lideri a avut un caracter formal, cei doi convorbind, printre altele, despre „extinderea raporturilor româno-iraniene” și „pace și colaborare internațională”. La discuțiile extinse desfășurate joi, N. Ceaușescu a fost flancat de Ioan Totu (ministru Afacerilor Externe), Radu Bălan (președintele Comitetului de Stat al Planificării), Ioan Ungur (ministru Comerțului Exterior și Cooperării Economice Internaționale), Gheorghe Paraschiv (ministru Finanelor).

(Continuare în pag. a II-a)

ȘOIMII PATRIEI, „VIITORUL DE AUR” AL ȚĂRII

Întreaga suflare românească trecea angrenată în procesul de educare a omului de tip nou, a comunistului. Oamenii muncii au fost primii. Studentii, liceenii și elevii de școală generală erau și ei educați în spiritul nou. Preșcolarii nu puteau lipsi. Mici fiind, ei prind repede, nu pun întrebări, doar ascultă și execută. Educația lor era mai lesne de făcut.

În 1976, Ceaușescu și-a brevetat o idee ce avea să marcheze generații întregi. „Șoimii Patriei”, organizație comunistă a copiilor școlari și preșcolari cu vârste cuprinse între 4 și 7 ani, aflată sub tutela PCR. La multe se găndiseră liderii din blocul comunist, dar cu aceasta Ceaușescu i-a lăsat... „cu gura căscată”. Educația șoimilor cuprindea numai capitole absolut necesare unui bun mic comunist. Organizația trebuia să dea o educație „moral-politică, patriotică, prin muncă și pentru muncă a tinerelor generații, la formarea acestora în spiritul concepției revoluționare despre lume și viață”, după cum se preciza în volumul „Educația comunistă, patriotică, revoluționară a Șoimilor Patriei”, carte apărută în 1985.

În această „operă de căpătâi” pentru educarea șoimilor găsim și în demnitatea lui Nicolae Ceaușescu, părințele Organizației Șoimilor. „Faceți totul, dragi prieteni tineri, pentru a fi la înălțimea încrederii partidului nostru comunist, a condițiilor minunate care vă sunt create. Învățați, munciți, munciți și învățați, însușiți-vă cele mai noi cuceriri ale științei și cunoașterii, concepția materialist-dialectică, fiți cutezători, prețuiți strămoșii și părinții voștri, acționați permanent în spiritul romantismului revoluționar, pregătiți-vă să fiți întotdeauna gata de a vă face datoria de a duce înainte neabătut făclia progresului pe pământul României, mesajul de pace și colaborare al națiunii noastre socialiste cu alte națiuni ale lumii.”

Prin diverse activități, se urmăreau învățarea și înțelegerea de micii „șoimi” a unor cunoștințe despre „patrie, partid, popor, oamenii muncii și realizările deosebite din țara noastră în anii socialismului, cunoașterea Imnului de Stat al Repu-

„Eu, Șoim al Patriei, mă angajez./ Poporul credință să-i păstrez./ Să fiu cinstit și drept; oricând/ Să apăr și să cânt acest pământ.” FOTO: Arhiva Grădiniței nr. 274

blicii Socialiste România, a drapelului și astemei țării, a drapelului PCR, al UTC, al Organizației Pionierilor, a ceremonialului specific Organizației Șoimii Patriei, în scopul cultivării sentimentelor de dragoste și recunoștință față de partid, tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena

Ceausescu, al dezvoltării interesului copiilor pentru muncă, ordine, disciplină”, după cum se scria în volumul menționat.

Întrearea în Organizația Șoimilor Patriei se făcea după un ceremonial bine cunoscut. Cele mai „atent selecționate momente” erau festivi-

tățile organizate cu prilejul vizitelor oficiale. Părinții trebuiau să le cumpere copiilor uniforme. Fetele aveau fustițe albastre, respectiv pantalon de aceeași culoare, bluză portocalie cu epoleți, fundă roșie cu tricolor, pălărie albastră, ciorapi albi și ecuson. Băieții aveau pantalon

albastru – lung și scurt, în funcție de anotimp, bluză portocalie cu epoleți, fundă roșie cu tricolor, șapcă albastră, ciorapi albi, ecuson. Fiecare festivitate se desfășura în prezența părinților, a unor invitați și a notabilităților din respectiva localitate. Evenimentul trebuia să fie spectaculos. Momentul maxim era depunerea legământului.

tatea. În anul 1989 a fost primită în Organizația Șoimii Patriei ultima generație de „șoimi”. Pe unde or zbura acum oare?

Ce-mi aduc eu aminte

În 1989 eram încă la grădiniță. Deh! Nu toți s-au născut o dată cu pământul. Eram, cred, de prin '88 la grădi. Mic, dolofănel, cu plele blond-roscate, cărlionțat. M-a făcut mama și inteligent... pe vremea aia mi se spunea că-s „dezghețat”. Eu nu înțelegeam ce înseamnă... știam că nu am congelator în mine ca să mă dezgheț. Deci? Mama mi-a explicat: „Adică ești mai deștept!”. Văleu! Eram șef de grupă. Mă plăcea și tovarășa directoare, eram prieten cu cele două fete ale ei. Cea mare era la grupa mare, prelegătoare. Cea mică, la o altă grupă. Dar ne jucam împreună.

Mergeam la o grădiniță aproape de Piața Bercești. Grădiniță de cartier. Curată însă, cu oameni buni. Aveam două educatoare. Una mai bătrână, zgripturoaică. Mirosea mereu a tutun. Avea o fată de școală generală... Ce-mi mai plăcea să mă joc cu ea! Educatoarea cea tânără era mai draguță. Nu-mi vin în memorie chipurile lor. Eram totuși copil de grădi! În '89 m-au făcut șoim al patriei! Ultima generație! Câtă agitație era! A fost un fel de spectacol. Cântau cei mai mari decât noi. Apoi... într-un fel de sală de festivități, ne-au așezat într-un rând. Aveam cămăși portocalii. Ne-au dat fiecăruia câte o cravată. O ceremonie scurtă. Cuvinte de laudă. Înainte să înceapă eram foarte emoționați. Se zvonea că însuși marele conducător și a lui nevastă vor participa la solemnitatea nașterii unei noi generații de șoimi ai patriei! De-ar fi avut țara „pradă” pe câte generații de „șoimi” avea... Fiind mai trupeș... mi-au dat să (în un steag tricolor... Eram mândru tare, dar și steagul greu! După solemnitate... ne-au făcut poze. Mamă, ce m-am bucurat! Am și acum poza... păcat că e alb-negru.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALE PERSONALE

26 FEBRUARIE

Surpriză: am dormit bine. Nu mai pot ține „regimul”. Mă dau zdrăvăn la niște șarmale, cu puțină pâine. Apoi, iau „câte puțin” din tot ce-mi iese în cale, omeneste comestibil... Nu există buletin de știri, la Radio, care să nu consemneze atitudinea lumii civilizate față de dictatorul ayatolah Khomeini, cel care l-a condamnat la moarte pe Salman Rushdie pentru „blasfemie” la adresa islamismului. Și mai e un subiect la modă: „drepiturile omului” în România... „Dis-mani!” susțin că e jale mare la acest capitol în scumpă noastră patrie. De la sursele interne de informație aflăm că aici e răul, iar El este Dumnezeu și chiar mai mult decât atât... În Steaua, articolul meu despre Creangă, iar în Contemporanul, ceva despre ese.

(Continuare în pag. a II-a)

CALENDAR

26 februarie (duminică)
Soarele a răsărit la 6:58, a apus la 17:59
Luna a apus la 8:51
Sărbătoare creștină:
Sfântul Porfirie, Arhiepiscopul Gazei; Sfântul Mucenic Fotini; Sfântul Teodor

S-a întâmplat la 26 februarie 1989

- La Lisabona s-a desfășurat plenara CC a PC Portugalie, consacrată examinării situației interne din țară, precum și dezbaterii problemelor legate de pregătirea celui de-al XII-lea Congres al PCR.
- La Viena s-a desfășurat o amplă demonstrație de protest a persoanelor fără locuințe din capitala austriacă. Participanții au înmănat conducerei Primăriei o petiție în care se cerea adoptarea de măsuri urgente. Potrivit documentului, la Viena existau aproximativ 100.000 de locuințe goale pentru care se cereau chirii exorbitante. Câteva mii de

săraci care nu aveau posibilitatea să achite asemenea chirii erau nevoiți să înnopteze în stațiile de metrou. În pasaje, pe sub poduri sau să trăiască din ajutoarele organizațiilor de binefacere.

- Populația orașului Tokyo a scăzut pentru prima dată în ultimii cinci ani. La 1 ianuarie 1988, capitala niponă avea 8.337.037 locuitori, cu 33.000 mai puțin decât în anul anterior. Potrivit autorităților municipale, această scădere se explică prin deplasarea unei părți a populației în zonele din apropierea capitalei, ca urmare a creșterii prețurilor terenurilor de construcție în marea metropolă niponă.

- Italia urma să lanseze, la 18 martie, un satelit din seria „San Marco” de la baza Mombasa, din Kenya – anunța un comunicat dat publicității de NASA. Satelitul, cântărind 250 kg, conținea instrumente științifice americane, vest-germane și italiene destinate unor experimente în straturile inferioare ale atmosferei terestre. Satelitul a fost pus pe orbită cu un vector american de tip „Scout”.

Romona VINTILĂ

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Cu trenul de navetiști la liceu

„Am dat în 1987 la Liceul de Chimie din Ploiești, pentru că îmi plăcea chimia foarte mult”, povestea Eliza Oprea. „De altfel, jumătate dintre colegii mei din generală, de la școala din comuna Boldești-Scăeni, au ajuns la licee din Ploiești. Ceilalți au rămas în sat, la liceul profesional de acolo. Toți cei care reușiseră să intrăm la Ploiești făceau naveta. Cei mai mulți cu trenul, ca mine, iar foarte puțini cu mașinile. Erau și cămine pentru Liceul de Chimie din Ploiești, dar doar pentru elevii care locuiau la distanțe mai mari de școală. Eu stăteam la numai 15 kilometri. Așa că, de luni până sâmbătă inclusiv, plecam cu trenul de 7:00 din Boldești și ajungeam la 7:30 la Ploiești.

(Continuare în pag. a II-a)

Corneliu Mănescu – în „vizorul” ambasadelor și al Securității

Multe invitații primea pensionarul Corneliu Mănescu la începutul lui '89! Cocteiluri, recepții, dejunuri și cîine – ambasadorii țării occidentale și Americii și-i dădeau pe fostul șef al diplomației românești. Funcționa însă „decretul 408”. Nepublicat vreodată, fusese însă „prelucrat” în regim de uz intern interdicția românilor de a convorbi, în particular, cu străinii.

„Eu n-am tinut niciodată seama de acest lucru, mi-a relatat Corneliu Mănescu în ultimul an de viață (interviu publicat cu titlul „Convorbiri neterminate”, reeditat în 2008 de Editura Compania). M-am dus, când eram invitat, la toate ambasadatele. Dar și reprezentanții străini în România începuseră să aibă probleme. Din cele ce-mi povestea ambasadorii, li se interzise și lor să întâlnească români în cadrul neoficial. Lui Le Breton i se interzise să mă întâlnească, să

mă mai invite la ambasadă. Ambasadorii mi se plîngeau că nu puteau avea cu politicienii români alte relații decât cele strict reglementate. Mi se mai plîngeau și de lipsa de cultură în domeniul ultimului ministru de Externe al lui Ceaușescu, Ion Totu.”

Încercase Jean-Marie Le Breton, ambasadorul Franței la București, să contacteze și demnitarii români în exercițiul funcției, dar îl refuzaseră de frica lui Ceaușescu. Comparându-l cu ei, și-a mărturisit aprecierea pentru Mănescu. „Artizanii deschiderii spre Vest” a României îi numește el pe fostul prim-ministru Maurer (1961-1974) și pe Corneliu Mănescu în cartea „Sfârșitul lui Ceaușescu” (tradusă de Editura Cavallotti în 1997). „Sub aerele sale de playboy cam nonsalant se ascundea un om fin, competent, cunoscând bine politica internațională”, scrie acolo diplomatul francez despre Mănescu. După anii petrecuți în Bal-

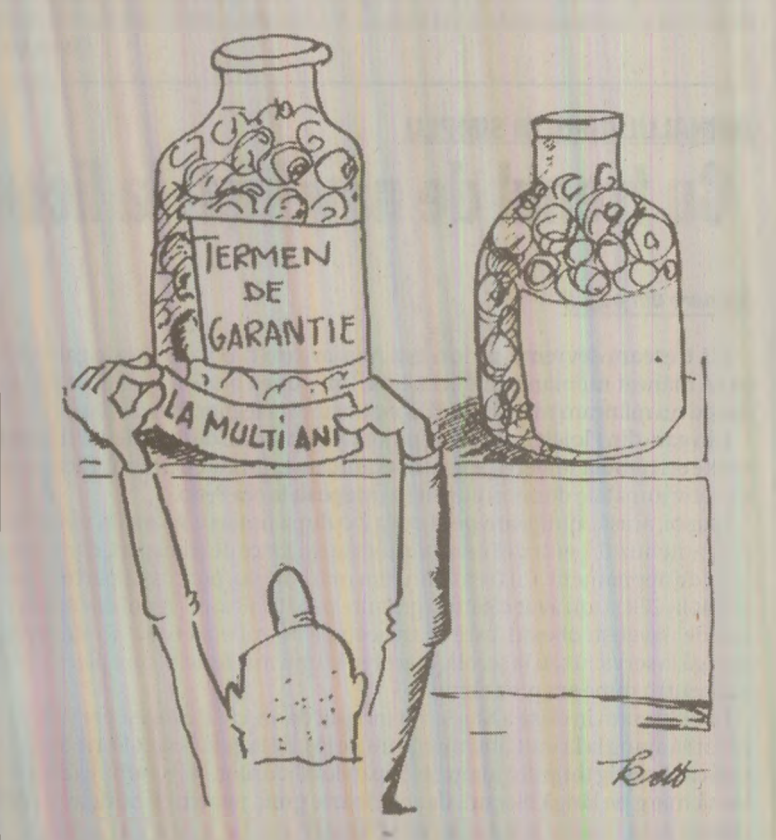
cani, francezul n-a scăpat însă necondamnat de morbul bărfiei bucureștene. Astfel, a adăugat la portretul diplomatului și motivul dizgrației sale: frumoașa soție a lui Mănescu o eclipsa la recepții pe Elena Ceaușescu!

Nu fusese acesta motiv capital. Ca și pe ceilalți foști ilegaliști – cu excepțiile care ar fi contrazis acuza –, Ceaușescu făcuse schimbarea de generație. Cu activiști „formați” în credința conducătorului care-i selectase și înălțase în jilțul puterii. Personaje „urcate”, „coborâte” fără urma din standul vieții publice, după voia soților Ceaușescu.

Cu Corneliu Mănescu fusese însă altfel. Aureolat de reputația de-a fi fost primul comunist și singurul român ales președinte al Organizației Națiunilor Unite (1967-1968), Mănescu era cunoscut în diplomația mondială.

(Continuare în pag. a III-a)

CARICATURA ZILEI

CADOURI PENTRU FAMILIA CEAUȘESCU

O rocă lunară pentru „conducătorul suprem”

În colecția de cadouri primite de familia Ceaușescu din partea oficialilor străini nu putea lipsi și un dar din partea SUA. Una dintre caracteristicile acestor „atenții” este, cu siguranță, simplitatea. Acest cadou, venit din partea nimănui altcuiva decât președintele american Richard Nixon, poate fi numit, însă, cu adevărat deosebit. După vizita din anul 1973 a liderului american în România, în colecția personală a „Tovarășului” a apărut un steag al Republicii Socialiste România care a fost transportat nici mai mult, nici mai puțin decât pe Lună, în cadrul primei misiuni cu echipaj uman care a aselenizat, Apollo 11. Alături de acest steag se află și o capsulă cu patru fragmente de rocă lunară (foto), adusă în cadrul aceleiași misiuni. Presupunem că „Tovarășul” s-a bucurat de acest dar, având în vedere relația de prietenie pe care cele două state, român și american, au dezvoltat-o în perioada anilor '70-'80. Din nefericire, sprințul de care beneficia Nicolae Ceaușescu din partea SUA,

fie el din punct de vedere economic sau politic, s-a destabilizat pe parcursul trecerii timpului și, mai ales, din cauza politici interne pe care „Tovarășul” ajunsese să o promoveze spre sfârșitul anilor '80. „Steagul țării noastre a fost purtat până pe Lună și înapoi de Apollo 11, iar acest fragment din solul suprafeței lunare a fost adus pe Pământ de echipajul primei misiuni cu oameni la bord” este inscripția care însoțește acest dar, sub formă de dedicație „prezentată poporului Republicii Socialiste România de Richard Nixon, președintele Statelor Unite ale Americii”.

Acest cadou poate fi considerat unul simbolic, valoarea sa fiind una mai degrabă neprețuită. În schimb, în colecția... extinsă în afara casei, Nicolae Ceaușescu a inclus și o exorbitantă Buick Electra, primită de la același Richard Nixon.

Adela Cristina TEODORESCU
Diana ROTARU

FOTO: Muzeul Național de Istorie din București

LUNA CĂRȚII LA SATE

Cu cartea în desagă prin țară

Manifestare cu intenții bune declarate, „Luna cărții la sate”, un fel de sezătoare literară care făcea înconjurul țării o dată pe an, toată luna februarie, n-a fost o idee chiar proastă, ar spune unii, deși se cam alegea praful, câteodată, de toate intențiile bune. Scriitorii cunoscuți sau mai puțin cunoscuți publicului se perindau din comună în comună, pentru a-și prezenta propriile opere sau romane de Dostoievski, Rebreanu, Tolstoi, Slavici și alții.

Cărțile împleau bibliotecile sătești și chemau lumea la cultură pe pâine. Cel mai mult se bucurau elevii și profesorii lor. E foarte adevărat că printre numele sonore enumerate mai sus se înghesuiau diverse nume de cvasinecunoscuți care n-au făcut vreodată altceva în operele lor decât să ridice în slăvi realizările partidului și ale conducătorului său iubit, comunismul și marxism-leninismul. Elevii le săreau fără nici o jenă. Ar fi învâțat pe de rost toate poeziile lui Eminescu decât să vadă cu ce se mănâncă marxism-leninismul. Și în timp ce „Frații Karamazov” din „Biblioteca pentru toți” avea foile aproape jupuite, căpătând aspect de incunabul, chipurile tovarășilor de la Dej la Ceaușescu, de la Marx la Engels de pe vreo copertă rămăneau neatînse și proaspete. Doar la vreo vizită ceva mai importantă de la partid ce mai erau scoase în față. În rest... se puneau praful.

Scriitorul Alex Ștefănescu prezintă și o perspectivă clinică a evenimentului cu pricina: „Manifestarea era un bun prilej pentru activiștii culturali, scriitorii, ziaristi, editori să ajungă ca oaspeți de seamă în sate și să-și procure pe gratis alimente, care se găseau cu mare greutate pe timpul lui Ceaușescu. La întoarcerea de la așa-numitele întâlniri cu cititorii, bieții intelectuali, înghesuți în autobuze hododorogite sau în trenuri înghețate, cu geamuri aburite de respirația călătorilor, puteau fi văzuți ducând fericiți, ca pe niște trofee, pachete cu brânză sau carne, cartofi sau fasole”.

Satele aveau cămine culturale și biblioteci FOTO: AGERPRES

Dostoievski vs elucubrații și frig

Cea de a 29-a ediție din 1989 a „Lunii cărții la sate” s-a desfășurat sub genericul „Cartea în sprijinul formării conștiinței socialiste, al perfecționării pregătirii profesionale a oamenilor muncii de la sate, al înfăptuirii noii revoluții agrare”. Un nume pompos care se putea traduce cam așa: „Vă dăm cărți, fraților! Dragi lucrători ai pământului, luați de vă culturalizați. Le găsiți la bibliotecile sătești sau la CENTROCOOP. La cultură, neamule!”. Nimic de blamat. Numai că, ținând din principiu, nu erau interesați de producțiile literare și chiar dacă ar fi fost, le venea greu să priceapă ceva din pasărea literaturii moderne. Iar pe de altă parte, în școlile ori în căminele culturale era atât de frig încât înghețau și apa în pahar în timp ce era turnată, înghețau și gândurile în capul bieților ascultători”, după cum povestește scriitorul Gabriel Chifu, martor al unor astfel de manifestări din comunismul târziu, într-un articol pentru revista de cultură și artă Viața românească.

Scriitorul Alex Ștefănescu privește acest ceremonial de culturalizare a satelor și dintr-o perspectivă sentimentală. Adică, „acțiunile” organizate atunci, „așa rudimentare (și uneori absurde cum erau), aveau farmecul lor, fiind de o epocă înăvă, în care cărțile mai conta și erau chiar mitologizate. Să nu uităm că în anii '70-'80 mai existau

biblioteci sătești, de la care țărani imprumau în mod curent cărți (i-am văzut chiar eu, este adevărat în timpul lui Gheorghiu Dej, în satul bunicii mele, întorcându-se de la câmp, vara cu sape pe umăr și intrând în bibliotecă din centru ca să-și ia «Război și pace» de Tolstoi sau «Ocolul pământului în 80 de zile» de Jules Verne)».

În 29 ianuarie 1989, deschiderea „Lunii cărții la sate”, moment de sărbătoare „prin strădanile conjugate ale unor factori care colaborează dintotdeauna la reușita acestei manifestări” (revista Arges, februarie 1989) a avut loc în comuna Scornicești (Olt) (cum altfel, Lespezi (Iasi) și Mociu (Cluj)), „centru agroindustriale cu realizări deosebite în activitatea economică și politico-educativă”.

„Întâlnirile sărbătorești ale satului românesc cu lumina cărții vor însuma o bogată paletă de acțiuni: lansări de cărți, simpozioane, întâlniri cu scriitorii, editori, oameni de știință, cultură și artă, dezbateri” (revista Tribuna - nr. 2 februarie 1989). La întâlnirile cu „lumina cărții”, audiuriul era cam același mai mereu și cam peste tot la fel: funcționarii de la Primărie și CAP, profesori, câțiva elevi și câțiva țărani aduși de la muncile câmpului. Nu era unul dintre cele mai dorite audiorii, iar publicul nu era chiar cel visat, dar „citeam poezii suprarealiste, deșucheate, metafizice, ezoterice, esopice sau de critică socială directă, dar, orice am fi citit, mesajul trecea pe lângă urechile ascultătorilor.

Aceștia moțaiua întrebându-se care dintre cele două rele pe care le au de înfruntat îi chinuie mai tare: frigul sau elucubrațiile

noastre”, continuă relatarea sa din „Viața românească”, Gabriel Chifu.

Explicația pentru existența unei asemenea manifestări o explică scriitorul Alex Ștefănescu dintr-o perspectivă istorică: „La noi există, încă de la începutul secolului al XX-lea, tradiția «sămănătoristă» a difuzării culturii la sate. Intelectuali români, probabil și sub influența «nărodnicismului» rusesc, dar mai ales datorită originii lor – în marea majoritate a cazurilor – țărănești, nu se fereau să le explice țărănilor, pe înțelesul lor, teorii complicate privind originea universului sau descoperiri de ultimă oră referitoare la viața planetelor și animalelor. Se organizau și sezători literare, în cursul cărora lucrătorii pământului puteau să asculte poezii și povestiri, citite de autorii lor. Această tradiție s-a păstrat după instaurarea comunismului, chiar dacă autoritățile au încercat să o transforme într-o ocazie de propagare a ideologiei marxist-leniniste. Confiscarea tradiției nu le-a reușit decât parțial”, povestește scriitorul Alex Ștefănescu.

Cultura și vacuța Veta

Prin, am putea-o numi chiar tradiție, sau poate după o rețetă nescriasă, echipele de scriitori care ajungeau în „pelerinaj de culturalizare” prin țară erau formate din două grupuri: scriitorii de partid, activiștii și scriitorii-scriitorii. Primii aveau evident misiunea de a proslăvi în fața ochilor mai puțin jucăuși din sălile reci și friguroase și de-a

latul urechilor care mai bine auzeau la ore târzii muget de vacă sau clinchet de clopoțel, viața dulce în comunismul lui Ceaușescu și lucrările editoriale ale primului bărbat al țării și al consoartei sale. Astfel se crea un fel de copertină pentru cea de-a doua categorie, scriitorii-scriitorii, care putea citi orice din propriile opere, chit că auditoriul mai cădea din când în când, mai moția pe cotul vreunui scaun ros de timp, sau vreun țărăn tinerel cu clop pe frunte își mai făcea cu ochiul cu vrop duduca din celălalt colț al camerei, tocmai venită de la muls vaca.

Pentru țărănul obosit, așezat respectuos și cuviincios în scaunul adus de prin cine știe ce birou, scriitorul din fața sa care vorbea precum televizorul, despre metafizici, meandrele concretului, nu avea chip de învățat care luminează creiere înăbușite. Își pierdea repede răbdarea, iar starea de plictis îl învalua precum imbracă vița de vie un balcon de la etajul 3. Curiozitatea lui se pierdea în momentul în care era folosit doar ca simplu spectator pentru un orator fără milă și frustrat de lipsa unui auditoriu în lumea culturală. Parcă-l și văd pe badea Vasile, sprinjinindu-se cu cotul de coada sapei, uitându-se în ochii oratorului, sorbindu-i cuvintele, care n-aveau nici o legătură cu cantitatea de lapte pe care o dă Veta, vaca familiei, în fiecare zi, vrut cu porumbul din hambar: „Oare ce o fi spus să spună poetu”? O fi vorba de metempsihoză, sau moarte, reincarnare sau transmigratia sufletelor?”

Andreea TUDORICĂ

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Ulici și-a „dat drumul”... Dumnealor se uită la un film românesc execrabil. E de jale cu cinematografia noastră inspirată din „actualitate”. Nu s-a văzut ceva mai fals decât la coreeni și la chinezi... Prefer o lectură ușoară, de la gazetă... „Ideea de pace și conștiință artistică”, despre prietenie cu Livius Ciocărlie și cu alții de la Orizont. Steven Spielberg... „Făci” („efecte fizice”, „rechinul alb”), „Întâlnire de gradul trei” („efecte optice”), „Aventuri de pe arca pierdută”, „E.T.”. Senzațional: cu prilejul unor lucrări de forare, în jungla Amazoniei, a fost găsit... un tramvai cu remorcă, tip 1962, fabricat la Sao Paolo. Din acel loc și până în orașul cel mai apropiat, în care circula tramvaie, sunt mai bine de... 2.500 km!..

C. Trandafir, Jurnal în curs de apariție la Editura Libra

Duminică. Curent cald, african. Niciodată în februarie o asemenea vreme. Fără foc în casă. Spre amiază însă, vânt, ploaie primăvărată, aer plin de miresme. Telefon de la Corina, mă simt remontan, căci o aud mai bine dispusă, deși e gripată. Și la ei e cald, dar innorat. Cu Aurel la piață, să iau flori. Încântare: explozie de frezii, narcise, zambile, ghiocei. După-masă, cu Aurelia și Vasile, pe jos, la G., printr-o ploaie intermitentă și mărunță. Iarăși discuție despre întâmplările de la București. G. e convins că romanul lui a „scăpat”, ieșind din raza de acțiune a lui Dulea. La plecare, ne conducea. Afară, ne spune că de dimineață fusese chemat urgent la șeful savakului local, care i-ar fi vorbit despre o delatiune clujeană, ajunsă la ei, și unde lui G. i se reproșă că stă în vilă, umblă numai cu taxiul și ține câini de rasă etc. Șeful i-ar fi „reproșat” că după toate aceste „comodități” enumerate în denunț, el nu „se simte”, face pe „opozantul” în loc să fie recunoscătorului trebuie..

Fapt divers: un elev de la Liceul de Informatică, clasa ultimă, cu multe absențe, terorizat de un tată brutal, ca să scape de pedeapsă și scandal, s-a strecurat noaptea în clădirea școlii, cu gândul să dea foc catalogelor ori să smulgă filele cu absențele lui. Surprins, dă în cap portaului de noapte, îl amețește, acela cade, elevul fuge, dar apoi se întoarce și zdrobește teasta omului în nesimțire. Coborând în goană Feleaucul, e surprins de o patrulă de Milizie, legitimat, luat din scurt, dus la secție, unde mărturisește totul.

Seara: nici o poștă. Sentimentul că tot ce faci, faci pentru ultima oară, înaintea unui termen ce se apropie inexorabil. – Scriitorul indian-anglez Salman Rushdie va fi ucis între 26 februarie și 15 martie a.c. (radio). Prețul crimei s-ar fi ridicat la 4 milioane de dolari. La așa preț, cum să nu se găsească ucigașul? Paralel, într-un mesaj special, Khomeini îl îndeamnă pe Gorbaciov să treacă la islamism și să abandoneze comunismul pentru a se salva... – Radu Gabrea a făcut un film după „O făclie de Paște”. Difil. – Maria Banuș a primit Premiul Herder. Implinește 75 de ani. Întrebat de reporter de la BBC, Dan Culcer afirmă că e „consternat” de veste și face o fișă biografică răuvoitoare poetei. Mi se pare însă deplasată pretenția oricui din emigrație de a judeca un scriitor din țară, mai ales atunci când cel care judecă a trăit până de curând aici, știe multe și mărunte. Tot la radio, Nego despre poezia lui Ioan Alexandru. Cis era mult mai spiritual în desființarea estetică a imnologicului (și o făcea aici, în țară). Textul lui N. e surprinzător de didactic, plicticos/plictisit, fără verva de altădată. – Foarte frumoasă scrisoarea de la Dan C. Mihăilescu, căruia îi mulțumisem pentru articolul lui din Studia nr. 2/1988. Între altele, zice: „Ce-i drept, a fost un text făcut cu dragoste, de mult n-am mai scris așa. Prea bine – nu știu de ce! M-a apropiat de dumneavoastră, dincolo de ceasurile petrecute împreună, ceea ce am citit sub rândurile cărților pe care le-ați scris. Mă bucur că articolul se dedică omului, altfel venea tonul recenziei, nesuferita asta de „profesionalitate”, și m-aș fi supărat. La ora de față, sunteți cea mai frumoasă și mai limpede tăcere dintr-o literatură gureșă, vândută cuvintelor și hăituită de multe, dar cel mai rău de fiară dinlăuntru ei. Una fără moarte. Cum vă știu trup și suflet dăruiți lui a face și nu lui a avea, presimt, cu tainică bucurie, închegarea melancoliei într-un ceva cu adevărat exemplar. Fabula se schimbă, oricum; morala însă niciodată!”

Mircea Zăciu, Jurnal IV, București, Editura Albatros, 1998, p. 409-411

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Schimburile economice cu țările din Orientul Apropiat și Mijlociu erau ținta lui Ceaușescu. În toți discutiilor a fost strecurat ceva și despre conflictul dintre iranieni și irakieni, aflați în război până în august 1988. Doar Ceaușescu era prieten și cu Saddam Hussein, dictatorul de la Bagdad! Joi, cu noaptea-n cap, căci erau multe de văzut în Bucureștiul comunist, oaspetele a fost plimbat la câteva „obiective social-edilitare” (Bvd. Victoria Socialismului, Casa Republicii) și cartiere de locuințe din Centrul Civic. Barbu Petrescu, primarul general al Capitalei, i-a relatat iranianului despre programul de „dezvoltare și modernizare” a Capitalei (amenajarea râului Dâmbovița, construcția Canalului București-Dunăre). Nu știu cum se impresii va fi plecat președintele iranian, dar interesantă trebuie să fi fost și deplasarea sa cu metroul – de la stația Piața Universității la Piața Aviatorilor – inclusă în program! La sfârșit, Khomeini l-a invitat oficial pe N. Ceaușescu să-i întoarcă vizita de stat spre finele anului 1989. Cine bănuia că ultima apariție în străinătate a lui Nicolae Ceaușescu va fi tocmai la Teheran, peste 10 luni?

Sosesc Daciile!

Pentru românii care și-au contractat achiziționarea de automobile în anii trecuți a sosit ziua mult-așteptată! Livrările se făceau eşalonat, anuța însă Casa de Economii și Consemnațiuni. În luna februarie, până în data de 28, urmau să își primească automobilele Dacia 1310 Berlină și Break și Dacia 1320 deponuții din 1986. Se pare că pentru modelul Dacia 500 cumpărătorii nu se înghesuiau. Altfel cum s-ar explica rapiditatea livrării mașinilor pentru deponuții din ianuarie 1989? Pentru a-și ridica mașinile, oamenii se prezentau la unul dintre cele 11 centre din țară. Se anunța și apariția Dacilor 1410 Sport.

Excursii în străinătate

Să-și petreacă vacanțele în străinătate, cu mașina personală, după obiceiul germanilor și chehoslovacilor, rămănean pentru românii de rând un vis! O soluție să păreșite țara cu acte în regulă, în scopuri turistice, era vren schimb de experiență sau câștigarea unui premiu la Lotopronosport și CEC. Dar și atunci, ofertele se rezumau la URSS și țările socialiste. CEC-ul a lansat anual concursuri cu premii în excursii în străinătate organizate de Ministerul Turismului. Pentru a-ți încerca norocul la tragerile finale, trebuie să ai un sold minim de depuneri în contul CEC de 3.000 de lei (dobândă de 2% anual).

Soluția CAR

Pentru a imprumuta bani, românii apela adesea la CAR. Despre avantajele împrumuturilor de acest gen își amintea Ioana Georgeta Calciu. „Era mai convenabil decât ratele, că nu îți mai cerea girant. Aproape orice îți făcea cu CAR-ul. Unii chiar și-au cumpărat case și mașină. Cumpărări mobilă, cumpărări covoare.” Florin MIHAI

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Cu trenul de navetiști la liceu

(Urmare din pag. 1)

Mă trezeam devreme, pe la 6:00. Abia aveam timp să ajung la gară, pentru că de mâncat nu mâncam dimineața. Îmi puneam bunica pachet în fiecare zi, dar eu nu mâncam nici la școală, spre bucuria colegilor mei de clasă.

Din gara din Ploiești mergeam pe jos până la Liceul de Chimie, iar de cele mai multe ori trebuia să alerg, pentru că eram cam la limită cu timpul. Făceam aproximativ jumătate de oră și cursurile începeau la ora 8:00.

Înapoi, acasă, ajungeam pe la ora 3:00 după-amiază. Aș mai fi putut merge și cu autobuzul, pentru că erau și astfel de mijloace de transport, dar nu aveam bani de abonament. Cu trenul îmi era mai simplu, pentru că părinții mei au lucrat la CFR și am avut călătorii gratuite până la 18 ani. Trenul era unul personal, de navetiști obișnuiți, care se trezeau pe la 5:00 sau 6:00 dimineața ca să ajungă la serviciu sau la școală. Mai erau și unii mai fericiți, care plecau la 9:00, dar pentru mine era prea târziu.

În 1989 eram în clasa a XI-a, iar la început de an, când ninge, era și mai complicat să ajung la liceu. Când mergeam pe jos, de la gară la școală, treceam peste liniile să câștig timp și o luam prin spatele blocurilor. Nu e vorba că era periculos să merg pe lângă blocuri, dar era foarte greu, pentru că nimeni nu curăța zăpada de pe străzile secundare din Ploiești.”

(a consemnat Eugenia MIHALCEA)

DIN ARHIVA CC AL PCR

Evoluția principalelor fenomene demografice în anul 1988

În anul 1988, principalele fenomene demografice, comparativ cu 1987, au evoluat astfel:

Născuți (vii) – 1987: 383.199; 1988: 380.043; diferențe (+/-) față de 1987: -3.156;

Decedați (total) – 1987: 254.286; 1988: 253.370; diferențe (+/-) față de 1987: -916 (din care în vârstă sub 1 an: 1987: 11.077; 1988: 9.643; diferențe (+/-) față de 1987: -1.434;

Spor natural – 1987: 128.913; 1988: 126.673; diferențe (+/-) față de 1987: -2.240;

Căsătorii – 1987: 168.079; 1988: 172.527; diferențe (+/-) față de 1987: +4.448;

Divorțuri – 1987: 34.110; 1988: 36.775; diferențe (+/-) față de 1987: +2.665.

1. Natalitatea a fost de 16,5 născuți vii la 100 de locuitori față de 16,7 la mie în 1987, mai ridicată în județele: Vaslui 21,8; Iași 21; Botoșani 20,1; Bacău 19,8; Bistrița-Năsăud 19,6 și mai scăzută în București 12,6; Brașov 13,7; Timiș 13,9; Cluj 14,0; Arad 14,3; Caraș-Severin 14,3.

2. Întreruperile de sarcină pentru cauzele prevăzute de lege au fost de 74,1 mii, mai multe cu 12,3 mii față de a anul precedent. Pe cauze, situația se prezintă după cum urmează:

Total – 1987: 61.795; 1988: 74.077; diferențe (+/-) față de 1987: +12.282;

Cauze medicale – 1987: 29.852; 1988: 30.725; diferențe (+/-) față de 1987: +872;

Femeia are peste 45 ani – 1987: 1.161; 1988: 1.015; diferențe (+/-) față de 1987: -146;

Femeia are 5 copii – 1987: 30.781; 1988: 42.337; diferențe (+/-) față de 1987: +11.556.

Avorturile incomplete la prezentarea la spital au fost de 111,4 mii, în scădere cu 9,3 mii față de 1987, proporțiile cele mai scăzute ale acestora înregistrându-se în județele: Teleorman, Sălaj, Suceva, Covasna, iar cele mai mari în București și județele Gorj, Dolj, Iasi, Prahova.

3. Mortalitatea generală a fost de 11 decedați la 1.000 de locuitori, comparativ cu 11,1 la mie în 1987, mai scăzută în județele: Brașov 8,5; Iași 8,8; Neamț 8,9; Galați 9; Constanța 9,1 și mai ridicată în județele: Arad 14,6; Giurgiu 14,6; Mehedinți 14,1; Teleorman 13,9; Bihor 13.

Mortalitatea infantilă în 1988 a fost de 25,3 decedați în vârstă sub 1 an la 1.000 de născuți vii, în scădere față de 1987 cu 3,6 la mie, mai scăzută în județele: Sibiu 13,9; Harghita 17,7; Gorj 19,3; Timiș 19,4; Maramureș 19,5 și mai ridicată în județele: Constanța 39,2; Ialomița 37,5; Botoșani 37; Giurgiu 36,1; Bacău 33,2.

4. Sporul natural al populației la 1.000 de locuitori a fost de 5,5 persoane, comparativ cu 5,6 persoane în 1987, mai mare în județele: Iași 12,5; Vaslui 11,8; Bacău 10,6; Bistrița-Năsăud 9,8;

Neamț și Suceava câte 9,6 și mai mic în județele: Arad -0,3; Teleorman 0,4; Timiș 9,0; Mehedinți 1,4; București 1,5.

5. Căsătoriile încheiate în 1988 au reprezentat în medie 7,5 la 100 de locuitori, față de 7,3 la mie în 1987, iar divorțurile 1,6 la mie, comparativ cu 1,49 la mie în 1987.

Consiliul Sanitar Superior și Ministerul Sănătății, pe baza analizei evoluției indicatorilor demografici în 1988 și a modului de aplicare a măsurilor adoptate anterior, acționează pentru creșterea sporului natural și îmbunătățirea în continuare a stării de sănătate a populației.

* Natalitatea

În anul 1988 s-au înregistrat 380,0 mii născuți vii, cu 3,2 mii mai puțin decât în anul precedent. Natalitatea a fost de 16,5 născuți vii la 1.000 de locuitori, comparativ cu 16,7 la mie în anul 1987.

În profil teritorial, valorile cele mai ridicate și cele mai scăzute ale natalității (născuți vii la 1.000 de locuitori) se prezintă astfel:

Natalitate mai ridicată – Vaslui: 21,8; Iași: 21,3; Botoșani: 20,1; Bacău: 19,8; Bistrița-Năsăud: 19,6; Suceava: 19,1;

Natalitate mai scăzută – București: 12,6; Brașov: 13,7; Timiș: 13,9; Cluj: 14,0; Arad: 14,3; Caraș-Severin: 14,3; Teleorman: 14,3.

Se menținează că în anul 1988 natalitatea a fost mai mare de 18 născuți vii la 1.000 de locuitori în 15 județe.

* Avorturile

Avorturile incomplete la prezentarea la spital au fost în număr de 111,4 mii, în scădere cu 9,3 mii comparativ cu anul 1987. Numărul avorturilor incomplete la prezentarea la spital la 1.000 de născuți vii a fost de 29,3, proporțiile cele mai mici și cele mai mari înregistrându-se în județele:

Proporții mai mici – Teleorman: 7,7; Sălaj: 12,4; Suceava: 14,4; Covasna: 17,1; Alba: 17,2; Harghita: 17,3; Satu-Mare: 17,3;

Proporții mai mari – București: 84,6; Gorj: 43,1; Dolj: 42,0; Iași: 40,6; Prahova: 39,9; Constanța: 38,7; Caraș-Severin: 37,8.

* Mortalitatea generală

Numărul decedaților în anul 1988 a fost de 253,4 mii, cu 0,9 mii mai mic decât în anul precedent. Mortalitatea generală a fost de 11,0 decedați la 1.000 de locuitori, comparativ cu 11,1 la mie în anul 1987.

Nivelurile cele mai scăzute și cele mai ridicate ale mortalității generale (decedați la 1.000 de locuitori), în profil teritorial, se prezintă astfel:

Mortalitate generală mai scăzută – Brașov: 8,5; Iași: 8,8; Neamț: 8,9; Galați: 9,0; Constanța: 9,1; Bacău: 9,2.

Mortalitate generală mai ridicată – Arad: 14,6; Giurgiu: 14,6; Mehedinți: 14,1; Teleorman: 13,9; Bihor: 13,0; Timiș: 13,0.

Mortalitatea infantilă în anul 1988 a fost de 25,3 decedați în

Trei grupe de juniori visau calificarea la turneele finale ale CE

Anul 1989 se anunța a fi unul plin pentru echipele naționale juvenile, angrenate în preliminariile de calificare la turneele finale ale Campionatului European, la nivelul juniorilor A și B. Obiectivele trasate de mai-marii federației erau clare, calificarea, în acest sens fiind obligatorii stagii de pregătire centralizată.

Seleționata '90

Antrenori erau Gheorghe Stăicu și Marius Țițeica. Urmau șase jocuri decisive pentru accederea la turneul final al CE din 1990, anume „duble” cu Austria, Spania și Danemarca. Până la start, se stabiliseră deja mai multe meciuri amicale, dintre care unul cu Republica Socialistă Sovietică Moldovenească, actuala Republica Moldova. Pregătirea s-a desfășurat la Poiana Brașov, sub supravegherea secretarului FRF, Grigore Sichițiu. Actualul oficial al Rapidului declara în presa vremii: „Vor fi încercați șase-șapte jucători noi, pentru a încerca să rezolvăm mai multe probleme importante, cum ar fi angajamentul pregnant, înlocuirea fundașilor laterali, precum și consolidarea unui mijloc care să se impună prin îndemnare și clarviziune. Resimțim absența unui lider al generației, gen Sabău, Stănicu sau Răduciolău”.

Sichițiu făcea o declarație surprinzătoare pentru presa de atunci, acuzând unele cluburi de faptul că refuzau să dea drumul juniorilor la loturile naționale. „Important este și atitudinea cluburilor, nu o dată lipsite de solicititudine în sezonul anterior prin refuzul de a da drumul jucătorilor la acțiunile echipelor de juniori, exemplele cele mai noi fiind Lucian Moldovan și Stănicu”.

Seleționata '91

Antrenori: Gheorghe Ola și Ioan Pătrașcu. Obiectivul era calificarea la turneul final al CE de juniori B, care urma să se dispute în Danemarca, în perioada 2-15 mai. Pentru a

Florin Răduciolău (stânga) a fost liderul unei generații care tocmai făcuse pasul de la juniori la „tineret” FOTO: Revista SPORT

ajunge acolo, tinerii tricolori trebuiau să elimine naționala Poloniei, într-o dublă manșă, echipă pe care tocmai o învinsese cu 1-0 într-un meci amical disputat în cadrul unui turneu în Israel.

Ca și în situația Seleționatei '90, erau programate partide de verificare până la „oficiiale” cu polo-

nezi, iar adversarii erau unii tradiționali pentru acele vremuri: RD Germană și URSS. În cantonamentul de la Snagov fuseseră reținuți peste 30 de juniori, cele mai cunoscute nume fiind ale lui Bogoi, care ulterior s-a remarcat la CS Târgoviște, și Mărgineanu, de la Unirea Alba Iulia.

Seleționata '92

Cea mai mică dintre grupele de juniori, pregătită de Ion Voica și Viorel Kraila, era în așteptarea tragerii la Dinamo, respectiv UTA. Inițiativa se datora faptului că foarte mulți portari tineri greșeau la echipele lor de club atunci când erau folosiți în locul celor considerați cu experiență.

vârste cuprinse între 13 și 18 ani, sub comanda antrenorilor Marin Andrei și Silviu Iorgulescu, foști goal-keeperi la Dinamo, respectiv UTA. Inițiativa se datora faptului că foarte mulți portari tineri greșeau la echipele lor de club atunci când erau folosiți în locul celor considerați cu experiență.

Daniel STAN

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMATII

Restanțe către fondul de stat

În comuna Cănești, livrările la fondul de stat de la gospodăriile populației nu numai că nu s-au realizat în nici unul din anii de când se aplică aici principiul autoaprovizionării, dar din 1986 ele s-au aflat într-o continuă scădere. Au fost sarcinile de plan prea mari? – cum încearcă să motiveze factorii de răspundere din comună. Nici vorba, atât timp cât planul a fost fixat cu mult sub nivelul indicatorilor cuprinși în programul unic pe țară și cu mult mai mic chiar față de anii anteriori. Bunăoară, conform programului unic, gospodăriile populației din comună trebuiau să livreze la fondul de stat în 1988 un număr de 135.500 ouă, iar planul fixat a fost de numai 40.000 bucăți (față de 70.000 cu un an înainte), pentru ca în realitate să se livreze doar 12.100 ouă. Sau, ca să dăm un alt exemplu, în loc de 5,5 tone carne de pasăre, cât ar fi trebuit să livreze gospodăriile populației conform programului unic, s-a fixat în 1988 un plan de numai trei tone, pentru ca în realitate să se livreze doar 0,6 tone.

Adevărul este că nu sarcinile de plan au fost prea mari, ci preocupările pentru înfăptuirea lor au fost prea mici. Să exemplificăm:

Lipsa exemplului personal. Deși ar fi fost firesc ca în fruntea listei contractanților să se afle cadrele de bază din comună, acestea fie au contractat cantități înșignificative, fie au livrat doar o mică parte din ceea ce au contractat. Astfel, președintele CAP-ului din comună a „uitat” să livreze în 1988 laptele datorat la fondul de stat (deși vaca acestuia a fost în lactație aproape tot anul), iar din cei 15 deputați ai comunei nici unul n-a livrat anul trecut numărul minim de ouă prevăzut în programul unic. Or, ce exemplu pot oferi aceștia celorlalți locuitori ai comunei?

Simple omisiuni? Pentru înfăptuirea obligațiilor contractuale, sătenii din Cănești au primit asigurări de la primărie că vor fi sprijiniți cu material biologic. Anul trecut li s-au promis 260 purcei de lapte și li s-au oferit de fapt doar 24; anul acesta au primit 31, față de un necesar de 100. Aceeași situație și în privința puilor de incubator, primăria din comună, cooperativa agricolă de producție și cea de desfacere a mărfurilor amânând de mai mulți ani amenajarea unei maternități de scroafe și un spațiu de adăpostire a puilor pentru primele 2-3 săptămâni, după care să fie dați cetățenilor pentru creștere. Sau un alt exemplu: în prezent, doar 9 din cele 638 de familii din comună cresc iepuri. Cu toate acestea, cooperativa de producție, achiziții și desfacere a mărfurilor n-a adus în comună în ultimii patru ani nici un iepure-mată (deși o putea face, la nivelul județului existând rezerve importante), neglijând totodată să inventarieze solicitările locale în această privință.

Primii la drepturi, ultimii la obligații. Sătenii din Cănești, ca de altfel toți sătenii din județul Buzău, au primit în 1988 integral (subliniem – integral) cantitățile de produse alimentare prelucrate prevăzute în programul local de autoaprovizionare, produse livrate din fondul centralizat al statului, ca și produsele industriale stabilite, în schimb, obligațiile lor față de fondul de stat nu și le-au onorat decât în următoarele proporții: carne – 28%, lapte de vacă – 4,7%, ouă – 30%, fasole – 5%, mari restanțe înregistrându-se și în celelalte grupe de produse. Să mai notăm că cele 314 familii deținătoare de ovine din comună au tăiat în 1988 pentru vânzare pe piața neorganizată sau pentru autoconsum peste 600 miei, iar pentru fondul de stat au livrat doar 105 miei (aproape jumătate față de un an în urmă). La fructe – fondul de stat a fost realizat în proporție de numai 3%, restul fructelor fiind folosite pentru producția individuală de tăci.

Au mai rămas puține zile până la încheierea acțiunii de contractare. Primăriile, unitățile de specialitate din toate localitățile județului Buzău vor trebui să-și intensifice în această perioadă eforturile.

Mihaela IONESCU
Stelian CHIPER
correspondentul „Scinteia”
Scinteia, nr. 14.465 din 1989

RADIOGRAFII CULINARE

„Botină fină” de purcel

În goana după procurarea alimentelor, unele gospodine uitau sau ignorau intenționat două dintre cele mai populare „baze” pentru mâncăruri. Cele mai reușite preparatele obținându-se din ciolanul de porc afumat. Cumpărăm două, chiar trei bucăți, dintre cele mai mari. Astea nu erau cu număr impus. După ce părleam ciolanul, dacă nu era bine „bărbierit”, îl spălăm, apoi îl punem la fiert, în oala sub presiune, cu două foi de dafin și cinci-cinze căței de usturoi. Când era fiert, după aproape trei sferturi de oră, îl scoatem și-l degajăm de pe os, fără să-i rupem carnea, care rămânea ca un manșon. În locul rămas, băgam o fășie de slănină afumată, de vreo trei centimetri grosime, tăvălită bine prin usturoi pisat și piper, apoi, îl legăm cu ață, dându-i forma de rotulă, cu șoricul și el tăvălit prin usturoi și puțin ulei. Așa împachetat îl dădeam la cuptor pentru 20 de minute, într-o tavă în care puneam puțin ulei, un polonic din zeama rămasă de la fiert, un pahar de vin (sau două linguri de oțet), cât să se mai strângă, să capete o crustă și un sos bun. Când era rumenit, îl scoțeam și-l tăiam felii, pe care le serveam cu orez, cartofi natur, piure, fasole bătută etc. și cu tot felul de sare. Era foarte bun și avea un miros care „omora” vecinii. Un alt mod de a-l prepara era să-l fierb umplut cu legume și slănină. Ierbeam doi

morcovi, doi cartofi și o lingură de mazăre. Dintr-un cartof bine pisat, amestecat cu ou, dacă aveam, sau cu puțin ulei, preparam un fel de pastă pe care o foloseam la tapetat bucata de carne în interior, ca să pot monta mai ușor morcovii, celălalt cartof tăiat în patru, boabele de mazăre, presărate cât mai uniform și între ele indesam o bucată de slănină afumată, dată prin usturoi pisat, un castroave murat tăiat în sferturi și, dacă aveam, câteva felite de gogoșari murate, pentru culoare. Rulam carnea ciolanului și-l legăm cu ață. Îl dădeam la cuptor 20 de minute, într-o tavă cu puțin ulei, cât să se rumenească ușor și să pătrundă căldura până în mijlocul plin cu legume, să le învaluiască pasta de cartofi ca să le lege între ele. Când era rumenit ușor, oprim focul și lăsam la răcit. Acesta era hărăzit pachetelului. Tăiam felioare de un deget grosime și le puneam între felii de pâine. Erau minunate și ca gust și ca aspect. Mi-am „spălat obrazul”, la o vizită neanunțată a unei mătuși foarte „prețioase”, când am scos la înaintare un platur pe care trona felii de ciolan umplut, pe un munte de orez, la poalele cărui strălucneau, roșii de mândrie, jumătăți de gogoșari acri. După ce a mâncat, i-am văzut prețiozitatea terfelită de invidie. Am făcut-o praf! Alte delicii erau preparatele din „adidași”, picioruțele de porc. Acces-

tea deveniseră un fel de „papa casei”, iar gospodinele cu imaginație puțină sau timp foarte scurt de stat în fața aragazului se săturaseră de ele. Le pregăteau doar cu fasole sau cu varză. Eu cumpăram cât mai multe, le părleam și le curățam bine apoi le tăiam în jumăți. Le puneam la fiert în oala sub presiune și începeam „hărăzitul”, adică împărțitul, pentru a prepara diferite mâncăruri. O parte dintre ele se transformau într-o ciorbă, „bestială”, acrită cu zeamă de varză. După ce scoțeam oasele, împărțeam în jumăți carnea și zeama. O parte din zeamă și șoricul, la care mai adăugam o cană cu apă, sare, piper și o foaie de dafin o puneam la cuptor cu cartofi și cinci căței de usturoi pișați, amestecați cu două linguri de bulion. Ieșea o mâncărică de cartofi minunată. Mergeam și la un ghiveci. Cealaltă parte de zeamă și vagi urme de carne, mai bine zis restul de șoric, era hărăzită unei răciturii, ca să nu zicem piftie, pe care o montam în castronele de compot, nu înainte de a pune înăuntru, bucățele de legume fierte, după cum îmi trăsese „prin imaginație” și câteva felii de salam prăjite ușor înainte. Turnam zeama amestecată cu usturoi pisat și le dădeam la rece. Se înțereau rapid și erau foarte apreciate. Și, uite-asa, făceam de avea purcelul... „o botină din cea mai fină”

Veronica BECTAS

să râdem cu ei!

- Dirijorul finlandez Boris Sirpo se mutase cu soția într-o casă americană despre care localnicii povesteau că este bântuită de stafii. Chiar din prima noapte, au fost treziri de niște sunete sinistre. Speriată, dna Sirpo își roagă soțul să meargă să vadă ce se întâmplă.
- Nu se poate, iubito, răspuse el, știu că nu vorbesc englezește așa bine ca tine.
- Noaptea, la ora 2:00, simțindu-se teribil de rău, pacientul roagă doctorul de casă să vină imediat. Cum era noapte și vreme foarte urâtă afară, pacientul își cere scuze.
- Nu face nimic, răspunde doctorul politicos, trebuia să mai trec pe la un bolnav din vecinătate, așa că omor doi iepuri dintr-o lovitură.
- Când editorul Harold Ross a fondat „The New Yorker”, redacția se afla într-un birou extrem de modest, lipsit de aparatură și materiale necesare. Scriitoarea Dorothy Parker fusese angajată de curând, când Ross o întinse în timpul orei de program, în restaurantul de la subsolul clădirii.
- Ce cauți aici?, întrebă șeful ziarului enervat. De ce nu stai sus să scrii?
- Folosea cineva creionul, explică ea liniștită.
- O femeie care își omorâse soțul a fost achitată datorită insistențelor unei judecătore. După proces, judecătoreasa și-a explicat astfel atitudinea: „Mi-a fost milă de ea, la urma urmei, e o biată văduvă”.
- Un tânăr îi trimise iubitei prima orhidee cu următorul mesaj: „Cu toată dragostea mea și aproape tot salariul”.
- Iritat, șoferul de taxi spune doamnei care vrea să coboare: – Nu vă costă nimic! Dumneavoastră ați condus tot drumul.
- Nepotul de 14 ani studia la școală „istoria popoarelor care vorbesc limba engleză” de Winston Churchill.
- Unii dintre noi ne-am gândit să-i scriem o scrisoare, spuse el bunicului.
- Sunt convins că Sir Winston va fi foarte încântat.
- Știu eu, spuse băiețelul pe gânduri, noi am vrea să-l rugăm să nu mai scrie alte cărți.
- Băiețelul, către bibliotecar: – Aveți ceva referitor la părinții între 30 și 35 de ani?
- Psihiatru: Poate că totuși nu este vorba despre un complex. Este posibil să fiți inferior.
- Honore de Balzac iubea viața frumoasă. Când un unchi bătrân și zgârcit muri lăsându-i o moștenire, Balzac le comunică vestea prietenilor în felul următor: „Azi, la ora 5 dimineață, unchiul meu și cu mine am pășit într-o lume mai bună”.

Almanah
Scinteia Tineretului '89

vremea

Vremea a fost în general instabilă, cu cerul temporar noros. Precipitații, în special sub formă de ploaie, s-au semnalat în primele zile pe arii relativ restrânse, frecvența lor fiind mai mare în regiunile din sudul țării. Izolat, ploile au avut și caracter de aversă, iar în zonele deluroase cantitățile de apă, pe locuri, au atins și depășit 15 litri pe metru pătrat în 24 de ore.

La munte a nins ușor și, trecător, zăpada a fost viscolită. Vântul a suflat moderat, cu intensificări în sud-vest și estul țării, cu viteze de până la 55-60 kilometri la oră. Temperatura aerului a continuat să scadă, încât minimele nocturne s-au situat între -2 și +8 grade, izolat mai scăzute în depresiuni, iar maximele diurne, în general, între 2 și 12 grade.

tv 26 februarie 1989

- 11:30 Lumea copiilor
Nume pionieresti la panoul hărniciei.
- Start spre viitor
Șoimii patriei. ABC despre lume: ce povestesc semintele?
- Desene animate
Miniconcert cu „Minisong”
Din cununa cântecului românesc
Mari comici ai ecranului
Pagini instrumentale. Cu saxofonist Dan Mândrilă și formația „Opus 4”
Chisăcu, vatră de legendă. Însemnări de Smaranda Jelescu
Telespot
În anotimpul tinereții. Muzică ușoară cu: duetul „Stereo”, Alexandra Canareica, Doru Căplescu
Secvența spectacolului
19:25 Închiderea programului
19:25 Cântarea României. Epoca Nicolae Ceaușescu. Omagiu țării conducătorului iubit
20:30 Film artistic. Drum în noapte
21:50 Telegenial
22:00 Închiderea programului
- lugăreanu, Gelu Nițu, Ioan Luchian Mihalea
Cânt pentru oameni, cânt pentru viață. Muzică ușoară cu: Aura Urziceanu, Marina Florea
Desene animate
Miniconcert cu „Minisong”
Din cununa cântecului românesc
Mari comici ai ecranului
Pagini instrumentale. Cu saxofonist Dan Mândrilă și formația „Opus 4”
Chisăcu, vatră de legendă. Însemnări de Smaranda Jelescu
Telespot
În anotimpul tinereții. Muzică ușoară cu: duetul „Stereo”, Alexandra Canareica, Doru Căplescu
Secvența spectacolului
19:25 Închiderea programului
19:25 Cântarea României. Epoca Nicolae Ceaușescu. Omagiu țării conducătorului iubit
20:30 Film artistic. Drum în noapte
21:50 Telegenial
22:00 Închiderea programului

Reîntâlnire

ORIZONTAL: 1) Plata unei polițe 2) Reprezentant al turismului oltenesc – Formulare-tip pentru alegeri 3) Se strâng la serviciu – Cade la înțelegere 4) Vis neîmplinit! – Inregistrare video 5) O sută... zece – Casa de ajutor a pensionarilor 6) Incins... fără foc – Merg la o palincă (reg.) 7) Spus la revedere – Lansează baloane (sg.) 8) Dau repede legătura – Producător de rumeguș 9) Viața cea de toate zilele – Tip de anticameră 10) Servit cu băuturi răcoritoare – Pornit în cursă... înainte de start (sic).

VERTICAL: 1) Capabil să dea înapoi 2) Cauza obișnuită a unor aderențe – Cursă de viteză în circuit 3) A ieși... din anonim – Fac ochii mari 4) Nuc găunos! – Băiat de familie – Invitație neprotocolară 5) Pline de ate... albe (sg.) – Manieră proprie de abordare 6) Cu valoare de întrebuințare – Bătut la cap 7) Se sparge la cariere – Scaun neocupat! 8) Timpul prezent – Brânză... frământată 9) Procedeu de purificare a atmosferei poluate 10) Agent de transmisiuni (pl.) – Ține de obicei.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

Revista Rebus, nr. 14/1989

anunțuri

- CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU**
ICL Textila I, Str. N. Șelari nr. 4, încadrează, în condițiile Legii 22/1971 și Legii 57/1974, un diriginte de șantier.
Unitate de stat încadrează urgent, în condițiile Legii nr. 12/1971, următorul personal: inginer electrician, inginer mecanic, inginer agronom. Alte condiții: bărbați sub 40 de ani, domiciliul stabil în București.
Fabrica de morărit și panificație Dâmbovița, București, Str. Dinu Vințilă 6, Sector 2, încadrează de urgență foștiști pentru cazane de medie presiune.
ICRA București, Pta Cosmonauților, nr. 8, Sect. 1, încadrează conform Legii 12/1971: șef depozite, lucrători gestionari, lucrători comerciali I și II (primitori, distribuitori și recepționeri), mașiniști electricieni montatori acumulatori, șefi rampă, tractoriști, paznici, controlori poartă, revizor tehnic (auto), electrician auto, lăcătuș mecanic auto, muncitori necalificați – bărbați.
Institutul de Biologie și Patologie celulară, cu sediul în București, Str. B. P. Hașdeu nr. 8, încadrează prin transfer următorul personal: economist principal pentru Compartimentul de Aprovizionare și inginer în specialitatea electro-mecanic, instalații sau electronică.
VÂNZĂRI
Lada 1200, 1982, rulaj mic, ținută garaj, video Player Tactics nou, casete video înregistrate traduse, noutăți, JVC, TDK. Aștept provincia.
Butelii aragaz, 5 ltr., tensiometru, aparat lustruit parchet.
Akay, amplificator bimodular, performanțe excepționale, multiple posibilități, picup computerizat AP-Q 41, colecție insignne, medalii, vederi.
Judecătoria Sector 3 vinde la licitație publică, la sediul instanței la 13 martie 1989, ora 12:30 apartamentul nr. 7, din București, Str. Trapezului nr. 1, bloc R12, sc. A, et. 1, Sect. 3, compus din 3 camere și dependințe. Licitația începe de la suma de 99.378 lei.

amintiri

Ulei rafinat de floarea-soarelui
Stas 12/1-84 TIP A

Produs superior obținut din semințe de floarea-soarelui de cea mai bună calitate și prin cele mai moderne procedee de rafinare.

TERMEN DE GARANȚIE: 4 LUNI
Se va păstra la loc întunecat și rece

1000 ml LEI 18,00 exclusiv sticle 500 ml LEI 9,50 exclusiv sticle

Uleiul rafinat de floarea-soarelui se găsește, în funcție de rațe, la sticle de 500 sau 1.000 de mililitri